

[Socialministeren.]

Landstingsmænd til at forstaa, med hvilken Kval og Sorg vi skal gaa paa Socialkontorerne. Kunde de se, hvilken Smerte de foraarsager, saa kan jeg ikke tro andet, end at de maatte se med andre Øjne paa Sagen. Kunde man faa disse Mennesker med en Branth i Spidsen“ — jeg ved ikke, hvem Brevskriverne sigter til; jeg kender ingen af det Navn, der har nogen Betydning —

„Kunde man faa disse Mennesker med en Branth i Spidsen til at gaa ud og se med egne Øjne, saa vilde de se et Syn, som de aldrig havde tænkt sig. Man ser Folk gaa forbi mange Gange, før de gaar ind, og naar de saa endelig er kommet ind, saa gemmer de sig i den mørkeste Krog, som findes. Kunde de høre, hvordan Konen maa presse Manden til at gaa, høre, hvordan det somme Tider udarter til hele Skændescener, selv blandt Folk, der ikke er vant til at skændes, mon de saa ikke kunde komme paa andre Tanker? Tusinder med mig ønsker, at der maa komme en Gengældelsens Time“ — naa, den skal jeg springe over; den kommer jo nok.

Naar man kender Mentaliteten blandt de arbejdsløse saa godt som jeg — jeg har arbejdet ved et Fattigvæsen i 14 Aar —, saa ved man, at trods de Misbrug, der altid finder Sted i alle Klasser, er det den almindelige Mentalitet i Arbejderkredse, og saa ved man, at man fra Pressens Side gør den danske Arbejderklasse blodig Uret, naar man stadig skriver, som om de arbejdsløse ligefrem glæder sig til at rende paa Socialkontorerne for at faa offentlig Hjælp. Derfor er det ikke rigtig Tale, hvad enten det skyldes Ukendskab eller andre Grunde, naar man fra den ærede Ordførers Side lader, som om det kan være de arbejdsløse ligegyldigt, og som om det er dem ligegyldigt, hvorvidt de kan erholde fortsat Hjælp fra Arbejdsløhedskasserne, eller de skal henvende sig til Socialkontorerne. At man har brugt et saa stærkt Udtryk derom, ikke i den Skrivelse, jeg citerede, men i den, Ordføreren citerede, som Socialkontorerne Torturundersøgelser, vil jeg være tilbøjelig til at tilgive. Forholdet er jo det, at særlig i København, hvor der er et stort nyt Personale og en omfattende Administration, vil man; naar man har været Chef for saadan noget, vide, at der altid vil være nogle unge Mennesker deriblandt, som ikke forstaaer at optræde med tilstrækkelig Ro og Takt over for dem, som mange Gange paa Grund af deres daarlige økonomiske For-

hold er gaaet over Gevind; det er noget, vi alle kender. Undersøgelser skal der naturligvis til. Torturundersøgelser — det Udtryk kan man diskutere, men selv om der i Almindelighed vist ikke er Grund til at klage over Socialkontorerne, maa jeg tilstaa, at jeg faar mange Klager over; at en Del unge Folk dør ikke forstaaer paa rette Maade at behandle eller tale med de trængende.

Men altsaa, den Begrundelse, som Venstre og dermed vel ogsaa Det konservative Folkeparti anvender i Betænkningen, har jeg nu imødegaaet grundigt. Principielle Grunde kan ikke tale imod at gaa med, naar man kunde gaa med til det 4-dobbelte i Fjor. Og Hensynet til de arbejdsløse taler for at gaa med, for at man kan undgaa saa længe som muligt at henvise Medborgere til den offentlige Forsørgelse, hvad enten den i øvrigt medfører Fattighjælps Virkninger eller ej.

Den ærede Ordfører sluttede med den sædvanlige Henvisning til Erhvervslivet. Jeg tror ikke, det kan nytte noget ved et hvilket som helst Forslag, jeg fremsætter, at afvise de arbejdsløse under Hensyn til, at Regeringspartierne og Oppositionen ikke kan blive enige om den Landbrugspolitik, der efter Venstres Mening skal føres her i Landet. Der er i alt Fald ingen Rimelighed i at lade de arbejdsløse, der lider Nød Aar efter Aar, betale for den Uenighed, og det er det, den ærede Ordfører vil gøre ved at nægte sin Bistand, sin Medvirkning til dette Lovforslags Gennemførelse.

Gunnar Fog-Petersen: Idet jeg anbefaler Tingets ærede Medlemmer at stemme for det foreliggende Lovforslag, ønsker jeg at gøre nogle korte Bemærkninger her ved tredie Behandling.

Den højtærede Socialminister udtalte nu, at den ærede Ordfører (Stensballe) skyldte ham en nærmere Redegørelse for, hvorfor Partiet Venstre i Fjor med en dengang benyttelig Begrundelse kunde gaa ind for et Lovforslag af samme Art som det nuværende, medens det i Aar under i øvrigt lige, i alt Fald ikke lempeligere Forhold gaar imod et tilsvarende Lovforslag ud fra en anden Begrundelse. Den ærede Ordfører skylder ikke blot Socialministeren, men hele Tinget, jeg kunde nær fristes til at føje til, hele Befolkningen, at svare paa, hvorfor man tager en anden Stilling nu, end man gjorde over for Loven af 13. December 1933. Det Standpunkt, Partiet Venstre tager her, er i sit Væsen et doktrinært Standpunkt. Man har opstillet en Doktrin, nemlig, at en